

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El final de l'independentisme

Sies vol fer el pas definitiu a la independència cal que la majoria sobiranista faci un darrer gran salt endavant en el canvi de visió política –de mentalitat i de relat– que ens ha dut fins aquí. I és aquest: de la resistència i la reivindicació cal passar ràpidament a una fase constructiva i a l'assumpció –també mental– de totes les responsabilitats pròpies d'un estat independent. Dit perquè s'entengui bé: cal deixar de ser independentistes i aprendre a assumir els compromisos propis d'un ciutadà lliure en un estat plenament democràtic. I, esclar, cal aprendre a deixar de ser antisistema perquè una República Catalana és un sistema polític complet, amb el perfil que les majories socials li vagin atorgant, democràticament, al llarg dels anys.

LA RAÓ DE FONTS és que la gran victòria del 27-S –el Parlament de Catalunya, amb una altíssima participació, va passar de 24 a 72 diputats explícitament compromesos amb la independència– era una condició necessària però no suficient per arribar-hi. El 27-S va ser l'expressió diàfana de la culminació del pas de l'autonomisme a l'independentisme, en un procés de gairebé deu anys. Missió acomplerta. Mai més no hi haurà eleccions autonòmiques. Però ara cal fer la segona part del camí: passar de l'independentisme a la seva concreció en un estat modern, democràticament avançat, econòmicament pròsper, socialment just i obert a la participació solidària i responsable amb les altres nacions que cerquen els mateixos objectius. I no tenim pas deu anys més per fer-lo.

OBSERVEU, particularment, que aquest segon i definitiu pas que ens ha de portar de l'independentisme reivindicatiu al sentit d'estat ens ofereix la gran oportunitat d'inclusió en el procés de nous sectors de catalans que fins ara no s'hi han sentit cridats o que n'han estat, sovint amb raó, recelosos. Crec que l'independentisme ja no podia créixer més en aquesta fase merament reivindicativa. Per fi acabarem amb aquella tonteria dels “indecisos”. Per a molts la independència ha estat una aposta feta a cegues. La distància que s'ha mantingut estable els darrers dos anys entre el 80 per cent de sobiranistes –dret a decidir– i el 50 per cent d'independentistes era resultat d'aquest buit de continguts i, sobretot, de procediments precisos. Un buit que no es deu pas a l'absència d'estudis, informes i anàlisis solvents sobre l'horitzó de la independència, sinó a la manca de concreció política de com es farien realitat les promeses que s'hi associaven. A partir d'ara, la promesa de normalitat ha de ser més convincent que la d'una excepcionalitat inacabable.

XAVIER BERTRAL

.....
Caldrà prendre
moltes i grans
decisiones que
no seran
ni unànimes
ni còmodes

LA SUPERACIÓ DE LA FASE independentista el 27-S, segons el meu criteri, comportarà redefinicions i reequilibris –no exempts de tensions– en el paper dels actors que fins ara hi han intervingut. Obligarà a canvis importants de terminologia. I també suposarà alguns canvis en els estils a través dels quals s'ha expressat la voluntat d'emancipació política. No dic que s'hagi de renunciar a la “revolució dels somriures”, però al llarg dels propers mesos, en més d'una ocasió, ens caldrà fer cara seriosa. I a aquest nou període preconstituent s'hi hauran d'afegir uns models participatius que exigiran un altre tipus de compromís més informat, reflexiu, deliberatiu i sistemàtic. I caldrà prendre moltes i grans decisions que no seran ni unànimes ni còmodes.

L'INDEPENDENTISME, les actituds antisistema, no han estat pas fàcils, però tenien l'avantatge de delegar la culpa fora d'un mateix. Ara es tracta de seguir sent radicals en els objectius mentre ens acomiadem definitivament de l'independentisme per assumir la condició de ciutadans lliures de la República Catalana.